

Salvat din adânc

O întâmplare veche

Anton Schäfer, un miner simplu, evlavios, din regiunea Brocken, din Harz, încheiase deja multe ture și învățase mult în școala vieții și a suferinței. Dar lucrul cel mai bun pe care îl învățase în ea era încrederea fermă în Tatăl său ceresc, în toată teama și primejdia. Vom vedea imediat cum i-a fost de folos această încredere.

Anton mergea în fiecare duminică la biserică, într-un oraș situat la o oră distanță, fie că strălucea soarele, fie că ploua sau ninge. Într-o duminică s-a dus și atunci acolo, a ascultat predica și apoi a vizitat-o pe o rudă a sa, Gheorg, care locuia încă o oră mai departe, în susul văii. Acolo erau multe de discutat despre transformările din familie, despre moartea bătrânului Gherlach din Brockenhaus, despre noua ordine din exploatarea minieră, despre francezi și despre cele împărătești și despre harul lui Dumnezeu, care, în cele din urmă, duce totul la bun sfârșit în mod minunat. Între timp se făcuse seară și Anton trebuia să se gândească la întoarcere. Gheorg l-a condus până la drum, i-a dat mâna și a spus:

„Spune-i lui Lene a ta „Noroc bun!” din partea mea.

Anton a promis s-o facă, a spus „rămas-bun” și a plecat. El a luat-o pe următorul drum pe lângă oraș, peste nisip, iar apoi în sus, pe Roheisenstraße spre satul său. Sus, pe culme, unde este indicatorul de drum, el a ales un drum lateral mai apropiat, dar pe întuneric a ajuns cam prea departe la stânga și – s-a prăbușit într-un puț vechi, părăsit, care era adânc de nouă stânjeni minieri¹. Dar mulți au căzut deja numai la adâncimea de un stânjen minier și au suferit daune mari, dar Domnul a făcut aici altfel. Anton a rămas nevătămat, pentru că puțul era parțial umplut cu apă. Cu mare efort a reușit să iasă din apă și s-a cățarat pe o așa-zisă „protuberanță laterală” a vechiului puț, care era la un picior și jumătate deasupra apei și nu era lat nici măcar de un picior, dar era oricum destul de lat ca să-i servească de bancă a morții. Așa că bietul Anton ședea și se ținea bine cu mâna dreaptă de un lemn care ieșea din perete. Picioarele îi atârnavă în apă până peste gleznă. O stare îngrozitoare, o noapte îngrozitoare! Strigătul său îl auzea numai miezul nopții mut și mort. Niciun ochi omenesc nu-l vedea, niciun suflet omenesc nu-l bănuia pe sârmanul om în adânc.

„Deci, stau aici, pe banca mea de moarte”, se gândea Anton, „aici sub mine este apa, mormântul meu. Dacă ar ști tovarășii mei! O, Dumnezeule, cei dragi ai mei, de acasă! Părăsit de tot aici, dat pradă morții! Nu sunt posibile nicio salvare, niciun ajutor. Din adânc strig, Doamne, către Tine. Tu mă vezi. Chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine și noaptea strălucește ca ziua, întunericul este ca lumina. O, Doamne Isuse, îndură-Te de mine! Și Tu ai suferit așa de nesfârșit de mult, nesfârșit mai mult decât sufăr eu. Nu sunt vrednic de har, că ai îndurat așa de mult pentru mine, ca să-mi faci ușor ceasul morții. Dar sârmana mea soție, sârmanul meu copilăș! Cum vor fi așteptând ei, cum vor fi plângând ei!”

Cu astfel de gânduri și altele asemănătoare i-a trecut lui Anton noaptea, scurgându-se încet și odihnindu-se iar, ca un bătrân, care face semn mormântului său. Dimineța a răsărit în puț. Atunci s-a ridicat din nou nădejdea vieții în inima sârmanului om. Dar ea nu semăna decât cu strălucirea unui trăsnet, după care noaptea devine și mai întunecoasă. Ferice de el că mai cunoștea și o altă

---

¹ Unitate de măsură mai veche pentru lungime, în mină. Un stânjen minier are aproximativ doi metri.

nădejde! Dacă speranța pământească s-a scufundat, atunci a fluturat acea făclie sfântă a ei și a luminat sălile cerești, iar Anton a privit înăuntru și s-a bucurat.

Între timp, el a auzit huruitul carelor de fier și pocnetele de bici ale căruțașilor – căci puțul se găsea nu departe de drumul carosabil. El a strigat până a răgușit. Nimeni nu i-a auzit glasul.

Carele mergeau mai departe. Huruitul lor devenea tot mai încet și mai încet. În cele din urmă a dispărut de tot și odată cu el a dispărut și speranța redeșteptată a celui strâmtorat. „O, cu siguranță printre ei este loialul căruțaș, Leonhard”, și-a zis Anton. „Dacă ar putea să transmită din partea mea un salut soției mele! Rămas-bun, tovarășă devotată a vieții mele! Mulțumesc pentru dragostea ta. Ne vom revedea sus. Dar Tu, Doamne, privește în jos la mine și nu mă părăsi în ceasul morții mele!”

Acum începea și foamea să-l chinuie pe sărmanul om. Din fericire, soția rudei sale i-a dat cu el la drum o tartină cu unt, a mâncat din ea puțin. Și setea îl chinuia îngrozitor, dar nu avea voie să se aplece ca să ia apă, căci dacă făcea aceasta, trebuia să desprindă mâna cu care se ținea tare de lemn, și-ar fi pierdut echilibrul de pe banca sa îngustă și ar fi căzut iar în apă, care s-ar fi transformat apoi dintr-un izvor al vieții și al delectării, într-un izvor al morții. Deodată a observat că o picătură puternică de apă, în revenire regulată, cădea pe mâna lui stângă. Și-a întins mâna, a lăsat câteva picături să cadă în ea și și-a răcorit limba.

„Ah!” și-a zis el, „ce copil fericit al lui Dumnezeu sunt eu totuși! Omul bogat din chin nu avea nici măcar un strop de apă cu care să poată să-și răcorească limba arzătoare.”

În același timp și-a amintit că avea la el cutia sa metalică cu tutun. A scos cutia din buzunar, a scuturat tutunul care mai era înăuntru lângă sine, pe ciotul de lemn, a ținut doza întinsă și când a avut-o plină a băut și inima sa a fost plină de mulțumire față de Domnul.

Astfel a trecut luna cea lungă. N-a venit nicio salvare. Seara un fior îngrozitor a străbătut mădularele lui Anton. Răceala apei, în care îi atârnav picioarele, i-a urcat până la inimă. Simțea, de asemenea, că devenea tot mai obosit în trup și în suflet. Câteodată cădeau în apă pietre mai mari sau mai mici sau ceva pământ prin puțul dărăpănat. Atunci se speria de fiecare dată și credea că mina putredă se va prăbuși. Puțin înainte să se lase amurgul a auzit un zgomot în apă, a privit în jos și iată, era o broască vioaie, care își avea locuința aici jos. O mare bucurie a pătruns în inima nefericitului om când a văzut această ființă vie. Într-o asemenea singurătate se trăiește, se gândește și se iubește altfel. Aici, chiar și cel mai mic obiect și creatura cel mai puțin luată în seamă devine un martor al lui Dumnezeu.

A venit a doua noapte și ea a fost mai îngrozitoare decât prima. Să ne imaginăm situația sărmanului om! Departe de orice ajutor omenesc, jos, în adânc! Noapte, o noapte înfiorător de tăcută în jurul său. În toate părțile: frig, fiori, foame și sete! Zidul putred era în primejdie să se surpe, iar sub el, apa întunecată, rece!

Istovit de rugăciune, plâns și strigăt, Anton a ațipit, în sfârșit, ținându-se tare și în somn de bucata de lemn. Astfel se odihnește un copil al lui Dumnezeu în brațele lui Dumnezeu, chiar și în mijlocul primejdiilor de moarte. Îngerii plutesc în jurul lui și el doarme dulce sub planșeul care este gata să cadă peste groapa care amenință să înghită copilul.

Anton s-a trezit abia după ce răsărise soarele. El se simțea întărit și înviorat în urma somnului. După ce și-a făcut rugăciunea de dimineață, și-a luat din nou cutia metalică, a lăsat să picure apă în ea și a băut. De asemenea, a mâncat o bucățică din pâinea sa cu unt. Către ora opt a auzit din nou căruțașii trecând peste drum. Dar nici astăzi n-a auzit nimeni strigătul său.

Între timp s-a făcut amiază. Foamea îl chinuia tare pe prietenul nostru singuratic. Nu mai avea decât o îmbucătură de pâine. Aceasta voia să și-o economisească până la sfârșit. Broasca se bălăcea sub el în apă.

Anton o vedea înotând încolo și încoace și se bucura de prietena singurătății sale. Atunci i-a trecut prin suflet un gând ca un fulger: „Animalul poate să-ți slujească drept mâncare și astfel să-ți mai prelungească viața. Dar cum? Să-l omori și să-l devorezi pe prietenul singurătății tale? Și apoi, cum vrei să-l prinzi? La încercarea aceasta vei cădea în mod inevitabil în apă și poate că nu mai poți să te ridici iar.” Apoi s-a gândit iar: „Poate că Dumnezeu de aceea i-a hotărât aici animalului vizuina izolată în adânc, ca el să-mi servească drept ultima masă.” Acest gând a fost determinant. Anton a coborât în apă și a întins mâna după broască. Chiar a ajuns iarăși cu bine sus, pe banca sa, cu broasca în mână. O apucase așa de strâns pe sărmana broască, încât părea deja moartă. Atunci a observat că – așa cum se întâmplă de multe ori la broaștele omorâte – picioarele din față ale animalului erau împreunate ca mâinile. Aceasta a dat gândurilor sale din nou o altă direcție. A așezat liniștit moarta lângă el pe bancă.

Între timp se făcuse seară și Anton și-a luat ultima masă. Picioarele, care atârâseră deja atât de mult timp în apă, începeau să-l doară tare și, de asemenea, devenea tot mai epuizat și fără putere și prin mădulare i se prelingea fiorul morții. „Probabil că aceasta va fi ultima seară”, se gândea el.

Noaptea a venit pentru a treia oară. Și noaptea i-a adus celui istovit somn și prin aceasta ceva vigoare. Speranța s-a ridicat din nou o vreme. Dar când le strigase iarăși zadarnic cărușaiilor care treceau pe alături, el și-a zis:

„Este ultima dimineață. Trebuie să te pregătești de moarte. Acum Tată, proslăvește și în mine sfântul Tău Nume, iar Tu, o, Mântuitorule, puterea crucii Tale!” Apoi, gândurile sale s-au plimbat din nou la soție și copii și, ca și când ar fi fost cu el, a spus mângâietor: „Domnul nu vă va lăsa orfani. Lacrimile văduvei cad, dar ele se suie și la cer. Eu trebuie să plec, dar Domnul rămâne cu voi. Rămâneți cu bine! Rămâneți cu bine!” După aceasta a mai luat încă o dată cutia metalică, a lăsat să curgă apă în ea, a băut, s-a rugat, a lăsat paharul să cadă, a închis ochii istovit și s-a scufundat într-o stare de semi-conștiență.

Când s-a trezit, Anton zăcea în lumina vie a soarelui. În jurul său stăteau cei mai iubiți prieteni și tovarăși ai săi. Dar era prea slab ca să-și exprime bucuria și uimirea. L-au dus acasă la soția și la copiii săi. Aceștia s-au speriat într-adevăr foarte tare când l-au văzut pe bărbatul slăbit, palid ca un cadavru, cărat spre ei, dar bucuria lor a fost de nedescris când l-au văzut întinzând mâinile spre ei.

Anton a mai trăit o bună vreme. Picioarele, care atârâseră atâta timp în apă, au trebuit amputate, ce-i drept, dar el i-a mai făcut pe mulți să-și vină în fire, povestindu-le ce i s-a întâmplat în adânc. Mai târziu a plecat acasă în pace și bucurie.

Acum ne-ar plăcea să mai știm cum s-a petrecut salvarea sa. A fost așa: Absența tatălui aruncase familia și tot satul în neliniște și teamă. Au căutat și au întrebat pretutindeni. Minerii cercetaseră deja zadarnic multe puțuri vechi, de care existau multe în această regiune. În cele din urmă s-a găsit o pălărie lângă un hățiş vechi. Pălăria a fost recunoscută ca fiind a lui și au bănuit că Anton trebuie să-și fi găsit moartea în puțul alăturat. Un miner a fost coborât pe o frânghie. Acesta l-a găsit pe omul aproape muribund, l-a luat în brațe și a fost tras afară cu el, la lumina zilei.

Astfel ajută Domnul mai mult decât cerem și gândim noi. Căile Sale sunt de nepătruns, dar întotdeauna bune, sfinte și folositoare, fie pentru noi, fie pentru cei din jurul nostru.